

- 3) Zarzut trzeci, dotyczący przeinaczenia faktów, co polega na tym, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż chodzi tu o dwa odrębne postępowania mające na celu obsadzenie stanowiska dyrektora („Wymiar Sprawiedliwości” i „Bezpieczeństwo”) i że wynik jednego z nich nie ma wpływu na wynik drugiego.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady kontradyktoryjności, praw do obrony i obowiązku uzasadnienia, co nastąpiło w ten sposób, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie ustosunkował się do zarzutu — podniesionego przez wnoszącego odwołanie na rozprawie — oczywistego błędu w ocenie, opierając się na siatce oceny, którą posługiwała się komisja preselekcyjna, o której wnoszący odwołanie dowiedział się z załącznika do odpowiedzi na skargę, a Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że nie jest konieczna druga wymiana pism.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2011 r. — Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-635/11)

(2012/C 32/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE (Maroussi Attikis, Grecja) (przedstawiciele: N. Niejahr, Q. Azau, F. Spyropoulos, I. Dryllerakis, K. Spyropoulos, adwokaci, i F. Carlin, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/716/UE z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji [środek pomocy państwa C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)] (Dz.U. 2011, L 285, s. 25);
- w drugiej kolejności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej; lub
- w dalszej kolejności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie od strony skarżącej kwot pomocy; oraz
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ustalając, że analizowany środek stanowi pomoc, poprzez uznanie, że:

- strona skarżąca odniosła korzyść gospodarczą w postaci „dyskryminacji podatkowej”, w kwocie 7,20 EUR za każdy bilet;
 - omawiany środek ten wiązał się z utratą zasobów państwowych;
 - środek ten był selektywny na korzyść strony skarżącej; oraz
 - środek ten zakłócił konkurencję i wywarł wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- 2) Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła jej proceduralne prawo do obrony poprzez całkowite pominięcie uwag i dodatkowych komentarzy przedstawionych przez stronę skarżącą w wykonaniu praw proceduralnych po wydaniu decyzji wszczynającej postępowanie.

- 3) Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła art. 296 TFUE przez to, że nie przedstawiła uzasadnienia wystarczającego, by strona skarżąca mogła zrozumieć, a Trybunał skontrolować rozumowanie, w oparciu o które strona pozwana doszła do wniosku, że strona skarżąca odniosła korzyść selektywną, że każda korzyść tego rodzaju wiąże się z utratą zasobów państwowych oraz może zakłócić konkurencję i wyrzucić wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

- 4) Zarzut czwarty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja nakazuje odzyskanie od strony skarżącej kwot pomocy, akt ten narusza:

- art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾, zgodnie z którym odzyskanie odnosi się do pomocy otrzymanej przez beneficjenta, gdyż w zaskarżonej decyzji strona pozwana nie określiła prawidłowo kwoty pomocy, jaką strona skarżąca mogła otrzymać; oraz
- art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, gdyż odzyskanie pomocy narusza w tym wypadku ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadę pewności prawa i zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2011 r. — Euris Consult przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-637/11)

(2012/C 32/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Euris Consult Ltd (Floriana, Republika Malty) (przedstawiciel: F. Moyses, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski